

Pjesnički tkalački stan Ante Stanića (Iz recenzije Admirala Mahića)

Anto Stanić nam uspijeva ovako stvarno govoriti jer je pjesnik koji se ne stidi sebe, ne bježi od livadskog šarenila misli koje mu pridolaze, i on zapisuje sve što misli da je značajno za reći. On je istinski pjesnik svih sadržaja čovječjeg iskustva. Jer on je roditelj svom čitaocu, i on prenosi sve što mu treba reći, od nepokošenih cvjetnih livada do uzaludnih miliona mrtvih vojnika, pokošenih kao strnjište. Taj nas roditelj stalno podsjeća na vrijednost majke, zavičaja, ljubavi i rada, u svakoj je pjesmi voditelj. Jer to je Anto Stanić- otac tri sina-pjesme i vlasnik firme poštenja i suljudskosti. Bez tog odnosa ne bi ni bilo moguće pisati ovu „izravnu poeziju“, da je tako nazovemo, ako joj već treba žanrovsko određenje. U njoj je livada zaista livada, a ne simbol nekog akademskog maniriste. Zato čitatelj osjeti miris cvijeta kao pjesnik- naizgled krajnje prostodušno, ali u autentičnom kontekstu- spomene da mu nedostaje cvijet. Čitatelju je jasno da tu nikad nema ravnodušja akademskog, jalovog „pjesnikovanja“.

Admiral Mahić